

vejen under meget trykkende Vilkaar, og skal Bageri nu uhindret kunne drives af beværtningssdrivende — Bagerens største Forbrugere — vil dette hyderligere bidrage til at forværre Forholdene for Landets talrige Udøvere af Bagerhaandværket. Ogsaa med Hensyn til Udruelighedens Fremme maa vi anse det for aldeles forkasteligt at henbije Brødforbrugerne til at kunne forsyne sig med Brød paa Beværtningssteder, hvor den lette Afgang til at nyde Spiritus kan drage mindre heldige Konsekvenser. Vi maa derfor indstændigt fraraade, at denne Tilføjelse vedtages, saa meget mere, som der i § 23 er foreslaaet at give Bagerne, derunder Kagebagerne og Konditorerne Ret til en ubvidet Beværtning, men uden Spiritus. Dette er i alle Henseender tilstrækkeligt til at tilfredsstille de Fordringer, der i saa Henseende stilles, og forekommer os i det hele at stemme med Lovens Aand, hvorimod det modsatte maaste tør siges, om det omtalte Forslag.

Gæstgiveri. Kommissionen tror ikke, at det vil være gørligt at indstrænke Gæstgiverens Ret til kun at maatte beværte de rejsende, og den skal derfor foreslaa, at denne Bestemmelse udgaar. Det er vistnok rigtigt at bevare Gæstgiverinæringen som en særlig Næring, hvis Hovedgjemed er Modtagelsen af rejsende til midlertidigt Ophold, idet det med Hensyn til eventuelle Bestemmelser om Antallet, hvori de forskellige Virksomheder maa udøves (Lovforslagets § 12), kan være af Bigtighed at fastholde den nu af Domstolene fastslaaede Afgørelse af, at der til Gæstgiverinæring kræves virkelig Udøvelse af Herbergering.

Efter Kommissionens indledende Bemærkninger forudsætter den, at disse Udkomster hjemle Udskænkning af Vin m. m. Det skal da foreslaas, at de kun meddeles Personer, som ikke ere Politiet ufordelagtig bekendte, jfr. Næringsloven af 1857 § 49. Det forekommer Kommissionen tvivlsomt, om der er Grund til med Lovforslagets § 11 at kræve højere Alder end den sædvanlige for Udøvelsen af denne borgerlige Næring.

Kommissionen vilde ikke finde det rigtigt at indføre afvigende Bestemmelser for Kvinders Afgang til denne Virksomhed. I § 4, 4de Stykke bør 10 Aar vistnok forandres til 5 i Overensstemmelse med Fristen for Vresoprejsning. I det foregaaende 3dje Stykke vilde man ønske 30 Aar nedsat til 25.

Det forekommer Kommissionen rigtigt, at der i Vedtægten optages den Bestemmelse, at der, uanset de i Vedtægten givne almindelige Forrifter, skal af Indenrigsministeriet kunne gives Bevilling til at drive Beværtning i særlige Tilfælde, hvor Omstændighederne maatte tale for en saadan Afvigelse.

Lovforslaget tillader Beværtere paa Landet at udsælge Brændevin og stattepligtigt Ol i mindre Kwantiteter, men nægter derimod Beværtere i Byerne denne Ret. Dette er saaledes en Forandring af Bestemmelserne i Næringsloven af 1857 § 58, som tillade Værtshusholdere at sælge indenlandsk Ol og indenlandsk Brændevin ud af Huset, og som tillige indrømme Konditorerne at maatte forhandle Vikører, desillerede af Druerbrændevin.

Kommissionen, der antager, at det er Lovforslagets Mening at gøre Forbudet mod, at Værtshusholderne i Købstæderne sælge Brændevin og Ol ud af Huset, anvendelig ogsaa paa de nuværende Værtshusholdere, skønner ikke, at der er Grund til at bibeholde en saadan Forhandlingsret for Værtshusholderne paa Landet, medmindre herpaa erhverves særlig Udkomst. Man vilde derhos anse det for ønskeligt, at der heller ikke gives Værtshusholderne Ret til at forhandle stattefrit Ol.

Kommissionen henstiller, om de forskellige Bevillinger ikke bør meddeles af Ministeriet, altsaa uden Gebyr, og ikke som kongelig Bevilling.

Det bør vistnok nævnes i Loven, til hvilken Klasse af næringsdrivende Beværtnerinæringen bliver at henføre; efter Kommissionens Formening bør Beværtning med Vin etc. altid henføres til Næringsbrug af 1ste Klasse, hvorimod de Udkomster, som efter forud erhvervet Bevilling gives paa Beværtervirksomheder uden Vin etc., foreslaas henførte til 3dje Klasse.

Til Lovforslagets § 5, jfr. § 13.

Den i 4de Stykke omhandlede Tilladelse til Beværtning ved Sammentømster bør formentlig i Reglen kun gives til Personer, der have Næringsadkomst i den paagældende Næringskreds.

Der kan formentlig her være Anledning til at tilføje en Bestemmelse saalydende: „Naar Fester, Bazarer o. s. v. afholdes i veldædigt eller almennyttigt Øjemed, behøver Tilladelsen til ved slige Lejligheder at udøve Beværtning ikke at være begrænset til Personer, der have Næringsadkomst til at drive Beværtning“.